

[Trafik- og kommunikationsministeren]

stå til sin tid. Det betyder også, at der er gennemført et omfattende arbejde, en omfattende debat, som har været præget af saglige argumenter. Jeg må sige til hr. Dohrmann, at det ikke vil kunne anfægtes, at der er gennemført en grundig og saglig argumentation for dette projekt. De partier, der nu står samlet om projektet, må over for befolkningen i den kommende tid redegøre for de meget vide perspektiver, som ligger i projektet, og som anlægget åbner for hele landet.

Jeg kan sige til hr. Tommy Dinesen; at vi ikke frygter hinanden inden for den gruppe, som står bag. Vi har tværtimod i enighed kunnet forhandle os frem til det resultat, som nu foreligger. Det har jo været sådan, at diskussionen om enkeltproblemer af og til har fordunklet hovedsagen. Sådan har det også været i debatten i dag, og nu må debatten om enkelthederne afløses af en underretning af den betydning for landets udvikling, i første række den erhvervs-mæssige udvikling, som Storebæltsforbindelsen ubetinget vil få.

Det synes jeg også er væsentligt at fremføre over for hr. Dohrmann, som pegede på en række enkeltfænomener, men ikke på den dybtgående samfundsøkonomiske virkning, som den faste forbindelse over Storebælt vil få, når den står der.

Det er rigtigt, at der har været en række spørgsmål om anlægget i den sidste fase her i 1988. Socialdemokratiet har, som hr. J.K. Hansen sagde, stillet en række spørgsmål, men resultatet er altså, at alle forligspartierne nu er enige, og den forudgående dialog giver yderligere tryk for, at tingene er vurderet så godt som muligt.

Nu henstår af væsentlige punkter til afgørelse på overordnet plan kun valget af brotype dels for den bro, der skal gå over Vesterrenden, dels for østbroen, men naturligvis skal vi følge anlægsarbejdets gang nøje. Opstår der spørgsmål, må vi fortsat vurdere dem i fællesskab.

Hr. J.K. Hansen havde et par spørgsmål til mig, som jeg vil svare på. Han tog udgangspunkt i bemærkningerne i min redegørelse om risikoen for forsinkelse af arbejdet med henholdsvis en sænketunnel og en boret tunnel og bemærkningen om, at risikoen for en længerevarende forsinkelse er større på en boret tunnel. Jeg må sige, at jeg har ikke hverken rystet på hånden eller søgt alibi for noget som helst. Med

bemærkningerne har jeg søgt helt og fuldt at dække, hvad A/S Storebæltsforbindelsen skrev om disse ting i sin indstilling af 9. september 1988, som også er tilsendt Udvalget om Offentlige Arbejder. Det er den, jeg har henholdt mig til.

Men for at ingen skal være i tvivl, vil jeg citere den fulde tekst, som er sammenskrevet til de få linjer, som hr. J.K. Hansen henviste til. Der står i Storebæltsforbindelsens indstilling:

»I udbudsmaterialet for de to tunneltyper er vejrligsforhold og jordbundsforhold, herunder stenforekomster, statistisk behandlet og beskrevet, og i de modtagne tilbud er der taget forbehold med hensyn til risikoen for disse forhold. Forbeholdene vil indgå i kontraktforhandlingerne, hvor fordelingen af risiciene mellem bygherre og entreprenør vil blive fastlagt.«

Der er altså foretaget en risikovurdering, og den vil indgå i fordelingen af risikoen mellem bygherre og entreprenør.

Jeg fortsætter citatet:

»En sammenlignende risikoanalyse mellem de to tunneltyper viser, at anlæg af en stålsænketunnel indebærer en mindre risiko for tidsfristoverskridelser end anlæg af en boret tunnel, samt at risikoen for ekstreme forsinkelser, altså 12-24 måneder, ved en stålsænketunnel anses for ubetydelig. Sandsynligheden for, at forsinkelserne bliver mindre end 5 måneder, er ca. 80 pct. Anlæg af en boret tunnel indebærer imidlertid en vis risiko for ekstreme forsinkelser. Det er dér, vi regner med 12-24 måneder. Sandsynligheden for, at forsinkelsen bliver mindre end 9 måneder, er ca. 80 pct.«

Det er præcis det samme, som hr. J.K. Hansen pegede på heroppefra. Det forekom mig noget fyldigt at skrive alt dette ind i redegørelsen, hvorfor jeg med mine egne måske lidt jævne ord har gengivet min opfattelse af tingene. Jeg mener også, at man skal nævne et sådant punkt i redegørelsen, når man redegør for den indstilling, der er taget stilling til. Der er ikke sagt andet, end der tidligere var i den indstilling, som var kendt, det vil jeg gerne understrege. Det er derfor, at jeg har taget mig tid til at fremhæve, hvad selskabets bestyrelse har skrevet, og hvad jeg tilsluttede mig, da jeg gav indstillingen videre frem.

Altså klart og utvetydigt: Jeg har ikke i redegørelsen givet udtryk for nogen anden opfattelse.